

לזכר ארז רפפורט

ארז הגיע אליי כנער מחונן מנתניה כדי ללמוד באופן פרטי את המקצוע הירמון שירים, שיטה אשר אני רשומה כ"בעלת הפטנט" שלה. מירי זמיר שלחה אותו וכולה תשבחות. הלימוד הזה, המסודר, היה כמעט מיותר – הוא כבר ידע הכל מכשרון טבעי.

אחר כך פגשתי אותו לאחר שנים רבות במדרשה למוזיקה (היום הפקולטה לחינוך מוזיקלי) שבמכללת לוינסקי לחינוך, כשהתחיל ללמד. החינוך הקונדסי-משהו תמיד ליווה את ברכת השלום שלו, את מהלך השיחות איתו במסדרון. זוכרת תמונות שלנו משנות התשעים: ניגנתי את "דצמבר" (וילנסקי-אלתרמן) והוא האזין רב-קשב; הוספתי את "שיר ערש נגבי" (וילנסקי-מוהר) וארז הפטיר: "אני חושב שזאת אחת מהפסגות של וילנסקי". איזה חוש, איזה דיוק עם העמקה, ותמיד משב רוח רענן היה בו. והחינוך הקונדסי היה תמיד חברי, כל כך בלתי מתנשא. כשסיפרתי אז שאני כותבת את הספר על מתי כספי, הדגיש ארז באוזניי שהוא אוהב יותר את יוני רכטר – "העדינות שלו לעומת הבוטות של מתי". לא רציני להיכנס לדיונים. בשבוע שלאחר מכן, הבאתי לו בהפתעה את "לא מכירים" של יוני רכטר; אכן שמחתי כל כך לחדש לו, כי לא הכיר את השיר.

הקשר הבא שלנו היה כבר לאחר שפרשתי, ואכן היה הוא הכתובת לעריכת מפגש הסבר לתלמידי ה-M-Ed במדרשה על ספרי הירמון שירים. למדתי להכיר את אווירת ההערצה אליו מכל תלמידי. באותה הזדמנות של קשר בינינו, סיפר על סבלותיה של דבורליה בניה, קולגה משותפת, שנכנסה לאלצהיימר – איך נכנסה אפילו עם קורטוב של הומור, ואיך המשיכה והתדרדרה אל תוך מעבה המחלה. דבורליה כנראה עדיין חיה (גם בסוף 2013), וארז קבור לנו פתאום. אף אחד מאיתנו עדיין לא קלט. הוא עישן כל כך הרבה? אני יודעת: הצורך שלו להוכיח את יכולתו לא נתממש בעיניו, והצורך הזה פָּרַסם בבריאותו.

מאז הופעת ספרי הירמון שירים, כבר לא נפגשנו ולא דיברנו, אבל שמעתי על הצלחותיו הכבירות של הבן-אדם הזה, קודם הבן-אדם, עם הסטודנטים המעריצים מכל עבר, בכל הקמפוסים. מה הפלא? צעיר, ועוד יותר צעיר ברוח, כמו תלמידיו, חלקו את החיים בשותפות שכבר פסה ממקומותינו.

הלוואי וניתן היה לאגד דברים שאמר והגה, גם פיסות ניתוחי מוזיקה מתוך שיעוריו, במעין ספר או חוברת.

ציפי פליישר

נכתב ב-30.12.2009, מייד לאחר מותו, לקראת פרסום.

* כשכתבתי דברים אלה, הספר שלי על מתי כספי טרם הופיע. בינתיים הוא כבר יצא לאור (ב-2013) – אך לצערי, ארז כבר לא יזכה להכירו. הפסדתי קורא שהיה מייטיב במיוחד להבין את הדברים שכתבתי, ואת ההזדמנות להוכיח לארז עד כמה מתי הוא מלחין נעלה.